Sådan får vi Sahara til at blomstre

og blive til mange nye grønne oasebyer for rigtig mange flygtninge,
der nu bare sygner hen i flere og flere, større og større flygtningelejre.

af Ebbe Scheel Krüger, cand.psych./ http://psykoweb.dk/

Jeg har en drøm, jeg godt vil dele med dig.
Sidst i 60´ene var jeg med til at starte miljøbevægelsen i Danmark.
Vi lavede aktioner, demonstrationer, ø-lejre og skrev NOAH-bogen:
"Nogle oplysninger om den jord, vi sammen lever på" med dengang helt nye forslag til løsninger. Det er snart 50 år siden. Vi talte om at der er grænser for vækst, hvor forurenet og ødelagt verden ville blive, hvis vi ikke gjorde noget nyt. Og spåede at mange af jordens økosystemer - og derved klimastabiliteten, inden længe ville kollapse.

Vi fik desværre ret - og du ser nu de barske konsekvenser:
Et stigende antal klima- og krigsflygtninge forsøger desperat at få sig et hjem og et job i det rige, såkaldte humanistiske og kristne medfølende Europa.

I Danmark og det øvrige Europa prøver vi at dæmme op for den stigende flygtningestrøm ved at gøre livet surt for de uønskede. Vi giver dem flere og flere stramninger, en seng i et asylcenter uden uddannelse, afslag - og så er det ellers retur til store teltlejre uden jobs ude i ufrugtbare triste sandområder. Og de bliver bare ved og ved med at komme …

De fleste politikere siger: "Ja, vi vil godt hjælpe jer i jeres nærområde – og kun der.
Vi vil åbne flygtningecentre udenfor EU og give jer nødhjælp, derfra." Imens vi hærder vores medfølelse og skyldfølelse med undskyldende ord om, at det er vi nødt til. Men ***hvad betyder det egentlig "at hjælpe flygtninge i deres nærmiljø ?"*** Betyder det blot at fastholde dem i kæmpestore flygtningelejre fyldt med afmagt og en sikker depressiv fremtid?

Jeg har arbejdet som psykolog i snart 50 år og kan fagligt sige, at vi er nødt til at give dem et håb om en bedre fremtid. Der må udvikles muligheder for en bedre mening med livet end med dødslængsel, selvopgivende blot at håbe på, at der er et uvist paradis i det hinsides. Flygtninge skal have konkret hjælp til selvhjælp for at kunne genvinde kontrollen med deres liv. Ellers vil de modigste og mest håbefulde vedblive med at søge til Europa, igen og igen. Hvilket beviser, hvor stærk en kraft selve *følelsen af håb*, er for os mennesker.

Hvis vi vil, at flygtninge forbliver i deres nærområde, er vi nødt til at udvikle hundrede tusinder nye jobs, så de gradvis bliver mere selvforsørgende. Mænd og kvinder skal have et meningsfuldt arbejde for at trives. Og deres børn skal i skole, så de på længere sigt kan bygge et mere håbefuldt liv og samfund op – indenfor, i deres egen kulturkreds.

Den bedste hjælp er at give flygtninge et realistisk håb om en bedre fremtid. Det starter med at vise, hvordan der kan skabes jobs i nye store udviklingsprojekter. I dag betaler vi milliarder af kroner for at arbejdsduelige mennesker sidder stille og venter, og venter i store triste teltlejre ude i tomheden. Her kan vi virkelig tale om depressioner.

De lever af vores nødhjælp, imens de venter på … ingenting. Når børnene ikke kan få en bedre fremtid end forældrenes, er det psykologisk set recepten på en eksplosiv tragisk social katastrofe. Hvis ghettoerne i Belgien og Frankrig kan producere et dusin selvmords bombere, hvad kan kæmpestore flygtningelejre på nødhjælp så ikke frembringe?
Min fantasi slår slet ikke til.

Den britiske udviklingsøkonom Paul Collier
(se og hør ham her: https://www.ted.com/speakers/paul_collier)
taler om en ny Marshall-hjælp for at lindre på trøstesløsheden i Afrika og Mellemøsten. En hjælp, som satser på at skabe arbejdspladser og lokal vækst. Paul Collier var med i et projekt i Jordan, hvor der kun 10 minutter fra Jordans største flygtningelejr Zaatari, lå et tomt industriområde, der var gjort parat til fabrikker med veje, kloaker, el etc. Men dette ufærdige projekt var gået helt i stå.

Paul Collier foreslog Jordans regering at lade firmaer ude fra verden komme ind og skabe nye arbejdspladser - på den betingelse, at hver gang 70 flygtninge fik et job, skulle 30 jordanere også have et job. På den måde er der nu skabt jobs til 77.000 tusinde flygtninge, der arbejder på lige fod med ca. 30.000 tidligere arbejdsløse jordaner.

Under Sahara findes gigantiske mængder af det reneste ferskvand. Og vandet kan godt pumpes op. Med solceller og den konstant bagende sol i Sahara kan der skabes en utrolig masse strøm til vandpumperne og det oase landsbyliv, der gradvis kan gro frem.

Hvorfor får vi ikke Sahara til at blomstre ved at pumpe vandet op fra undergrunden med strøm fra den mest moderne solteknologi? Og skaber nye arbejdspladser for flygtninge og lokale i et samarbejde, også med EU. Nye oasebyer med solcelle- og pumpefabrikker, store drivhuse og landbrugsjord, der kan brødføde såvel de arbejdsløse og de nyankomne flygtninge. Kan du se det for dig? Mange forskellige oasebyer med 30-50% lokale arbejdere og 70-50% flygtninge, der samarbejder henover Nordafrika …?

Vi skal tidligt engagere de flygtninge, der hellere vil bygge noget nyt op end efterligne Gaza ´s elendighed. Starte projekter sammen med Egypten, Libyen, Tunis, Algier og Marokko. Der skal først planeres udvalgte vandrige områder i ørkenen. Her skal bygges store solenergi-fabrikker til at drive de vandpumper, der henter grundvandet op og/eller afsalter havvand. Herudfra udvikles endnu flere nye jobs, som muliggør endnu flere grønne oasebyer, der hvor der nu, blot er kæmpestore mennesketomme øde sandsletter - og masser af solskin.

Der er findes i dag mange eksempler på at bruge solenergi til at pumpe vand op og skaffe billig klimavenlig energi – i Marokko, i Libyen, i Tunis, i Ægypten, i Sydspanien, i Kina, i Sydindien, i Californien og i Israel. Noor-projektet i Marokko er det største solenergiprojekt i verden, hvor mange firmaer og udviklingsbanker er involveret. Projektet kan være en inspiration til en win-win løsning af flygtningeproblemet via klimavenlig energi. Og oaseprojekterne vil give et konkret håb om at der er en fremtid, det er værd at leve i. Det er muligt!

Det nye ligger i at kombinere solenergi med flygtningespørgsmålet.
Her er billig solenergi en god nøgle til udvikling og fred. Bliver bare 200 - 300 km2 ørken dækket med solenergiceller, vil det kunne dække elforbruget i hele Nordafrika og give en profitabel eksport af ren strøm til Europa.

Og hvor skal pengene så komme fra?
Der bruges i forvejen milliarder af kr. og euro på at hjælpe flygtninge og udviklingslande. Hvorfor ikke skabe nye jobs igennem klimavenlige projekter, som kan udvikles og brede sig - og skabe håb? Et sted skal snebolden jo begynde at rulle for at blive til den lavine, der forandrer hele landskabet. Der er desperat brug for at gå nye veje, tænke grønt og tænke stort.

Jeg er nu 72 år, og drømmer stadigvæk om, at det godt kan lade sig gøre.
For som du ved, at så længe kun een person drømmer en drøm, er det kun en drøm.
Når flere drømmer den samme drøm, ja så kan det blive til en fremtidig virkelighed.
Fremtiden kommer ikke bare, vi skaber den også ved det nye, vi gør i dag og i morgen.
Der er en 3. vej, hvor vi ikke skal vælge imellem at lukke vores grænser, eller åbne dem.

Nysgerrig? Her kan du læse mere om visionen:
http://psykoweb.dk/Sahara/projekt.htm

+ Download gratis "Nogle oplysninger om den jord, vi sammen lever på." fra 1970
og sammenlign tallene og konklusionerne fra dengang med i dags tal.
http://www.psyko-web.dk/Noah+nogleoplysningeromdenjord.pdf

og se http://www.psykoweb.dk/linkreoler/ecovote.eu-linkreol-1.htm

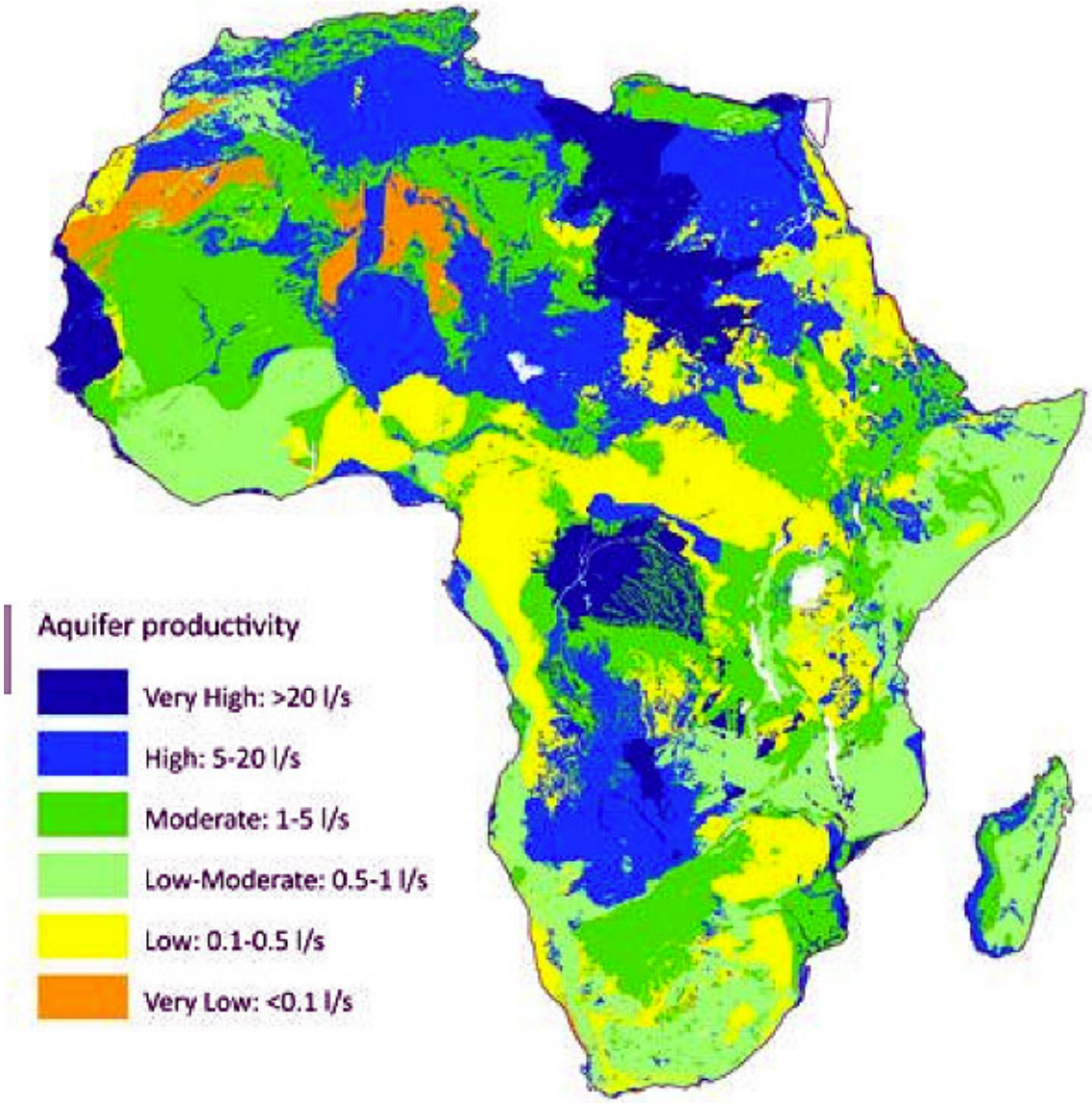

British Geological Survey © NERC 2011. All rights reserved.
Boundaries of surficial geology of Africa, courtesy of the U.S. Geological Survey.
Country boundaries sourced from ArcWorld © 1995-2011 ESRI. All rights Reserved

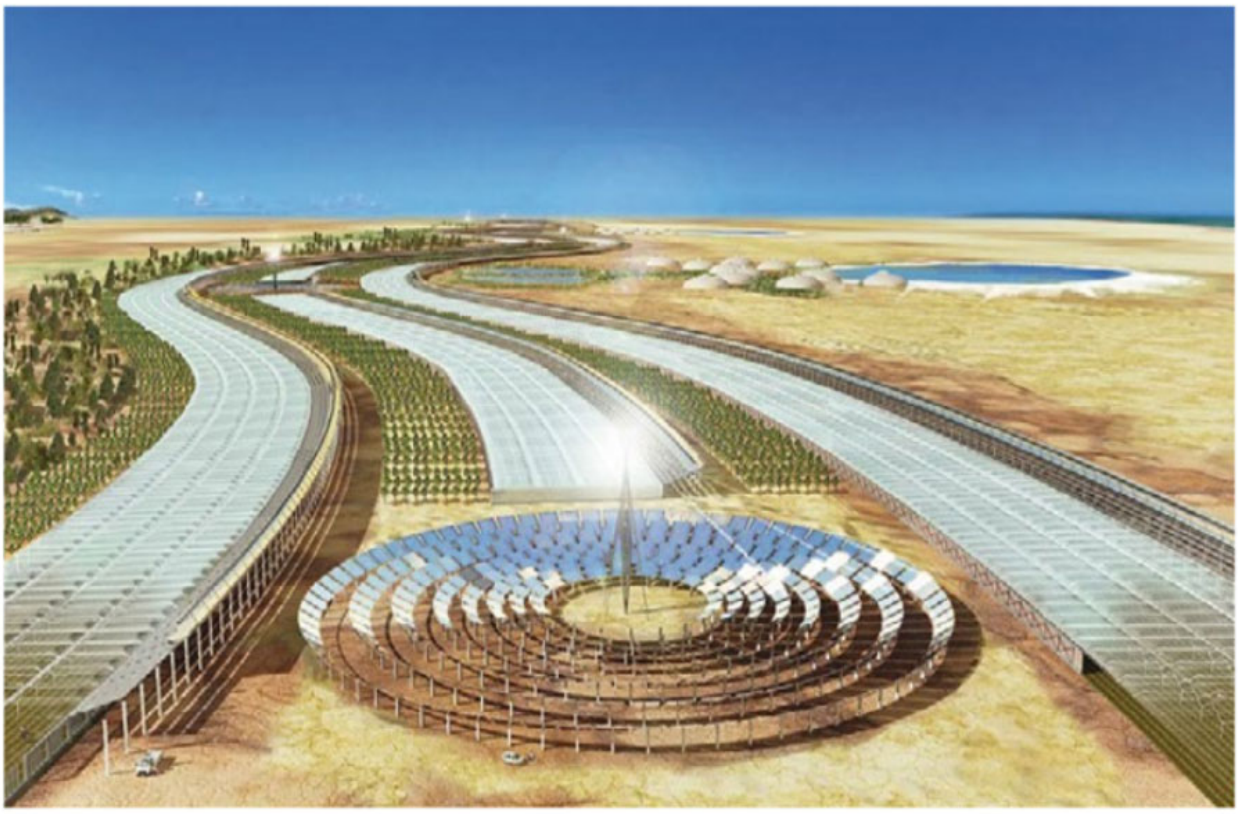

I KINA OG I AFRIKA findes der projekter, der forsøger at inddæmme ørkenen med en lang grøn mur. Den består af træer og andre planter, der gror i en lang række på kanten af en ørken. Muren forhindrer ørkensandet i at sprede sig, samtidig med at den skaber læ for de marker, der ligger på den anden side. Var træerne der ikke, ville vinden blæse den næringsrige topjord væk, og ørkensandet ville indtage markerne.